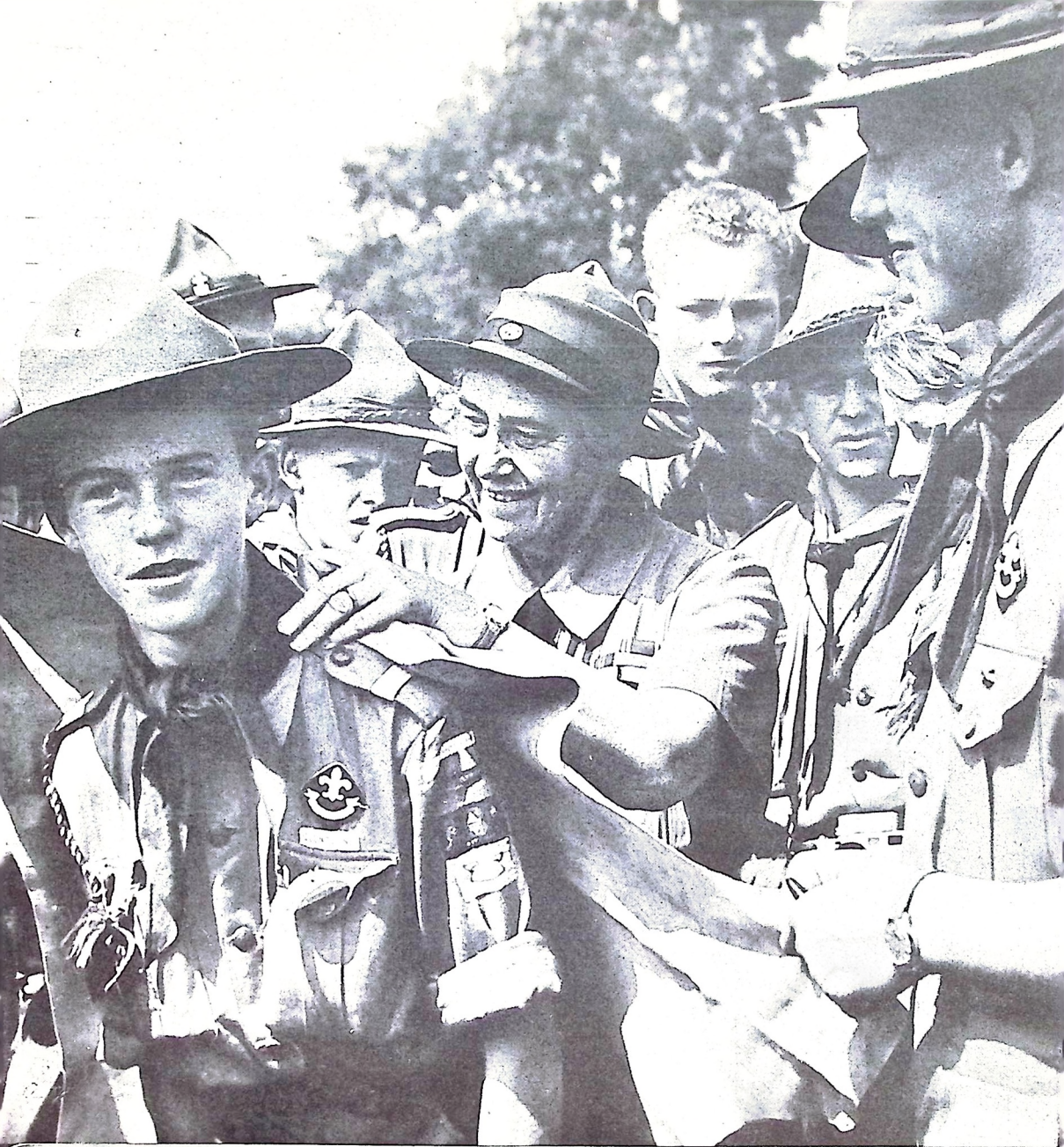

SPEJDERNES MAGASIN

41. årgang

nr. 7 . oktober 1957

Blikskiltets Historie

Apropos
Landsskovmandsturneringen
bringer denne berefning,
der også har bud
til andre end skovmænd

I en af mine skuffer ligger et gammelt blikskilt af den slags, man sætter i ørerne på grisene, når de skal på slagteriet.

»17« står der på det.

Dette skilt kunne fortælle en længere historie, og nu skal I bare høre:

»— Se, for snart mange år siden — i 1948 blev korpsets første landskovmandsturnering afholdt på Hylkedam, og jeg var blandt de 6 heldige, der blev udtaget fra min division, altså tre 2-mandshold, og en skønne dag mødtes vi med 59 andre hold fra hele landet.

Vi fik hold nr. 17 — og omtalte skilt at bære.

I de fem dage, turneringen varede, kom vor spejder- og skovmandserfaring på en hård prøve. Man sendte os ud på en 4 km kompasgang, lod os sejle 300 m med sejldugsbåd, og efter en anstrengende vandring fik vi lov til at slå bivuak i buldermørke.

Vi blev også sendt ud på en sporing, flere kilometer langt — sporet var af en hest! — Prøv selv at se, hvor svært det er.

Ja, og samme aften et knaldhårdt natløb, hvor vi skulle møde en ridende indianer på et bestemt tidspunkt.

Vi kom hjem kl. 2 nat, og næste

morgen var vi oppe kl. 5, for morgenparaden var et kvarter i seks hver morgen.

Derpå på fire timer opmåle 70 tønder land og tegne kort herover.

— Så fik vi vel lov til at tage den med ro? — Nej! Derefter løb vi 7 km på 35 minutter for at løse en nødhjælpsopgave, hvor en mand var faldet ned af en 20 m høj skrænt.

Vi fik også til opgave at bygge en bro, som skulle kunne bære en bil.

Den sidste store opgave vi havde, var bygning af et 8 m højt signaltårn og derefter bruge det som mellempost på en flere km lang stafetsignalering — i øsende regn, diset vejr og hundekulde.

Se, alt dette var de store opgaver, men ind imellem skulle vi jo lave mad, lave teltorden, vaske op og fremstille husflidsopgaver.

Ja, det var en stor mundfuld, vil du nok sige, og du vil måske spørge, om vi klarede alt dette.

Vi klarede det meste, og vi gik såmænd også hen og vandt landskovmandsturneringen.

Og hvorfor tror du, vi vandt? Det var nemlig ikke fordi vi var meget dygtigere end de andre, og vi var heller ikke større og stærkere.

Næh, det var såmænd fordi, vi var fra første færd enige om at gøre vort bedste.

Der blev også brug for det, som du kan se.

Men som sagt, vi gjorde vort bedste, og legede legen, og det sjoveste af det hele var, at vi netop i alle strabadserne havde det dejligt og fandt os selv, følte os hjemme.

Derfor er det, at sådan en gammel forbenet tropsfører som jeg, ikke har så megen medlidenhed med dig og din patrulje, når det regner på lejren, eller jeres midt-dagsmad bliver mislykket. — For det kunne jo være, at det var patruljens — og din — viljestyrke og erfaring, der var noget galt med, og at I aldrig har givet jer selv helt ud! — Ved du forresten hvad erfaring er?

Jo, det er, når man har prøvet en ting tre gange, hvor det mislykkes, og hvor den stædige — med tungen ud af mundvigen — prøver fire, fem eller flere gange, indtil det lykkes.

Altså: Kun viljestærke drager erfaring! Har du ikke lidt medlidenhed med den viljesvage?

Spætten.

Dette nummer

er naturligvis præget af jamboreen, men vi kan også glæde os over mange beretninger fra tropsommerlejr, for hvilke redaktionen takker.

Ligeledes takker vi pressefotograf Jacob Maabjerg, »Politikens«, som har stillet de fleste af billederne på midtersiderne til rådighed. Øvrige jamboreebilleder skyldes redaktionen.

I dette nummer:

Forsidebilledet er taget af pressefotograf Robert May, Birmingham Weekly Post, og viser Lady Baden-Powell i færd med at skrive sit navn på æresskindet i den danske Vogelenzang lejr.

Blikskiltets historie	102	Med Struer trop gennem	
Så er vi hjemme igen	103	Hardangervidda	114
Jubilæumsjamboreen 1957	104	1. Absalon trop i indianerlejr ...	115
Glimt fra jamboreen, fotosider ..	110	Junglenyt	116
Indianerlejren	112	Banden på eventyr	116
6. Godthaab trop i Norge	113	Spejder-Tidende	118

SÅ ER VI HJEMME IGEN

Det var en tur! Alle tiders tur. »Ja, tak«, siger jeres kammerater, der måtte blive hjemme, »det har vi hørt, men hvad var det, der gjorde den til det, og hvordan klarede I jer?«

Ja — »Should you ask me whence these stories?

with the dew and damp of meadows
with the curling smoke of wigmans — —

»Og tale dansk har I næsten glemt« — stig ned i hverdagen til os andre dødelige og fortæl, hvad I har oplevet.

Ja, I har vel allerede opdaget, at det er slet ikke så nemt at fortælle om det. Det skal opleves. Men nogle højdepunkter vil I huske altid. Det velorganiserede Londonbesøg, hvor vore 150 patruljer satte deres præg på City — og jeg er glad for at kunne sige, at det ikke var noget dårligt præg. Sådan ville B.-P. have glædet sig over jer, når han så jer med patruljestanderen i hånden besøge Westminster Abbey, Hyde Park, St. Pauls og hvad der ellers var. Og vi andre, der færdedes »uset imellem jer«, glædede os over jeres kvikke og pæne optræden og forbavsedes over jeres evne til at komme i kontakt med de ellers så travle Londonere, og over jeres orienterings-evne m. h. t. Lyons og iskageboder.

Og så vores gymnastikopvisning. Ja, du var jo selv part i sagen, så du kan vel ikke rigtig bedømme den. Men jeg så det hele og hørte, »hvad de sagde bagefter«. Det var en stor oplevelse for alle, der i opdragelsen lægger vægt på fysisk træning, disciplin, samarbejde og god tone. Kan du tåle mere ros? Næppe, men så lad den gå videre til Johan Magnussen, der fik jer alle sammen til at kunne lide det og fik det gennemført trods alle tiders tordenvejr natten før. »Jeg ville ikke have undværet det for meget,« sagde en englænder til mig. »Jeg har aldrig set noget lignende,« sagde en skotte (er det en mere betinget ros?). »Jeg begriber ikke, hvordan I kan,« sagde en hollænder. »Når jeg tænker på, hvor vanskeligt det er at få bare en trop på tredive til at gøre det samme på een gang, og I gør det med 1100 uden et ord.« Jo, han var forbavsset.

Send så til sidst en venlig tanke til din jamboreetropsfører og hans assistenter, som sørgede for troppens sammenhold i tykt og tyndt, som fik fordelt arbejde og fritid, så vi fik lejre, vi kunne være bekendt, og så I fik tid til at knytte venskaber med spejdere fra andre lande.

Og alt det, som I kunne på den tur, det kan I også derhjemme. Lad det smitte af på troppen, så I fastholder den ensartethed, disciplin og gode tone, som vi havde i alle vore jamboreetroppe. — Vel mødt igen i det daglige arbejde.

Thorkild Glad.

OLYMPIA, 1920

DENMARK, 1924

GT. BRITAIN, 1929

HUNGARY, 1933

HOLLAND, 1937

CANADA, 1955

JAMBOREE 1915

ÖSTERREICH, 1951

JAMBOREE 1915

JAMBOREE 1915

JAMBOREE 1915

JAMBOREE 1915

JAMBOREE 1915

JAMBOREE 1915

JAMBOREE 1915

JAMBOREE 1915

JAMBOREE 1915

JAMBOREE 1915

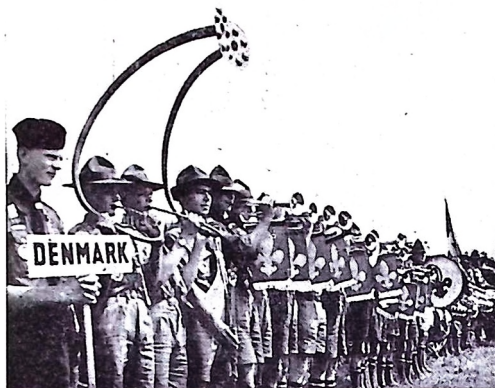
JAMBOREE 1915

JAMBOREE 1915

JAMBOREE 1915

Orkestertruppen ved jamboreens åbning. Nr. 4 fra venstre er Jan Gehl, orkesters leder.

JUBILÆUMS JAMBOREEN 1957

TEVANDET SIKRET!

For at klare vandforsyningerne var der udlagt 35 km rørledninger, som forsynedes med vand fra de to ti meter høje vandtårne, der lå i hver sit område af lejren. Vandtårnenes samlede kapacitet var omkring 1 million liter vand, men da der i løbet af et døgn blev brugt omtrent det dobbelte, måtte vandtårnene fyldes op to gange om dagen. Så der kunne blive lavet nogle kopper te! Nå, nu blev vandet jo også brugt til andet. Navnlig var der de første dage, hvor heden var overvældende, i stor udstrækning brug for de mange dejlige bruseanlæg. Senere blev det på grund af den megen væde lidt af en vittighed frivilligt at gå i brusebad.

Der var rejst en hel del træbarakker, som benyttedes til bl. a. butikker, hvor lejrdelegerne kunne købe næsten alt, hvad de behøvede, lige fra aviser til aspirin, fra teltpløjke til is og coca-cola og få vasket tøj. Behovet for at få vasket tøj var dog så stort, at man måtte bevæbne sig med megen tålmodighed, når man ville aflevere tøjet, og senere, når tøjet skulle være færdigt, kunne man godt indstille sig på, at det først kom et par dage senere. Her led man under pladsmangel. Til gengæld var der syv forskellige banker, som havde meget fine og store kontorer, så der var gjort alt for at man kunne få sine penge vekslet.

Postkontorer og adskillige telefonbokse fandtes i lejren, så for-

bindelsen med omverdenen var sikret. Nu fristedes man jo ikke ligefrem til at ringe hjem til Danmark, for det kostede 13 sh., men til gengæld var skrivelysten stor. Ved hovedpostkontoret var således en postkasse fyldt en dag kl. 11, skønt den en halv time tidligere var tømt. Der opstod hurtigt kø af spejdere, som ventede på at komme af med deres kort og breve, som gerne var forsynet med de særlige frimærker, som det engelske postvæsen havde udsendt i anledning af jamboreen.

Nær butikskontoret fandtes lejrens eget teater, hvor der hver aften var optræden med sange og danse fra forskellige lande.

RADIO og FJERNSYN er med.

Lige i nærheden er rejst en kortbølge-radiostation, hvorfra der hver dag er udsendelser, der når verden over til glæde for de mange spejdere, som ikke er med i jamboreen.

Også den professionelle radio er til stede. B.B.C. præsterer i denne jamboree sit hidtil største radio- og fjernsynsarbejde uden for London, og navnlig ved den store arena boltrer fjernsynsfolkene sig. To store tårne er rejst for at kunne betjene pressefotografer, filmfotografer og fjernsynets folk.

Arenan har krævet et stort forarbejde. Først har det været nødvendigt at planere det store område, dernæst er der opbygget tribuner, der kan rumme ca. 40.000 tilskuere. Den største »grandstand«, rummer også »royal box«, der ikke kom til at bære navnet forgæves.

Alene planlægning og indkøb af proviant, hvilket beløb sig til op mod 4 mill. kr., har været et krævende arbejde. Måske det kan mere end nogle tal fra proviantlisten. Gennem de 12 dage, jamboreen va-

Lejrens indretning

- ★
- Åbningen ved Hertugen af Gloucester
- ★
- Dronning Elizabeths besøg
- ★
- Det danske kontingents vellykkede gymnastikopvisning

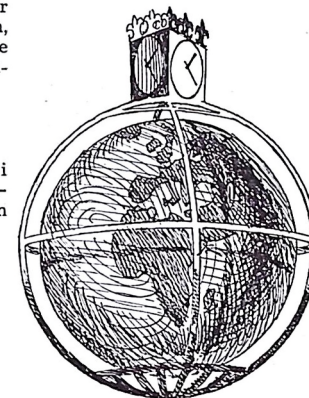
rede, blev der ialt tilberedt mere end 2 mill. enkelte måltider. For at skaffe tilstrækkeligt med brændsel var der tilført jamboreen 2000 tons brænde, og det var kraftige stykker brænde. Det var et særsyn at se grene under en arms tykkelse, så mangen en spejderøks var ude for kraftig belastning.

Der blev fortæret 40 tons frisk kød og samme antal tons frisk frugt samt sukker. Bestillingen på »bacon and egg« lød på 25 tons bacon og 489.000 æg. For te og kaffe var bestillingerne på 4½ tons og 14 tons. Mere end ½ mill. kager og tærter var beregnet til eftermiddagsteven, endvidere 16 tons smør, desværre ikke dansk, og 228 tons friske grønsager.

Åbningen af jamboreen.

Masser af støv hvirvledes op i luften, da de 34.000 deltagere i jamboreen marcherede i den næsten

kvælende varme til arenaen for at deltage i åbningen af den 9. verdens-jamboree. Åbningen fandt sted midt på eftermiddagen torsdag den 1. august. Det ene kontingent efter det andet marcherede op på arenaen. Det skete i alfabetisk orden, og derved blev det danske »D« placeret i det nederste, yderste hjørne af arenaen.

Ankomsten til SUTTON PARK

Efter det vellykkede ophold i Gilwell Park med udflugterne til London drog det samlede jamboreehold af sted i to særtog fra Chingford station onsdag den 31. juli. Målet var Sutton Coldfield, en by på 50.000 indbyggere, beliggende 12 km nord-øst for Birmingham.

Ved ankomsten hertil drog det danske kontingent ud til Sutton Park, der ligger lige op til byen, og her var langt de fleste af de deltagende 34.000 spejdere fra ikke mindre end 84 forskellige lande allerede ankommet og havde etableret lejr. Den kæmpemæssige teltby, som jamboreen jo var, husede snart også de danske telte, som på rekordtid blev rejst i de fem sub-camps: Copenhagen, Arrowe Park (England), Gödöllő (Ungarn), Vogelenzang (Holland) og Moisson (Frankrig). Alle opkaldt efter tidligere afholdte jamboreer.

Endvidere bærer den særlige førerlejr, som kaldes Indaba, undertitlen: Niagara on The Lake (Canada) og rover-moot hedder Bad Ischl, opkaldt efter jamboreen i Østrig.

Det havde hele dagen været en kvælende hede, så de engelske

spejdere blev straks meget populære ved at servere te til de danske troppe efterhånden som de ankom til deres sub-camps, et træk der viser, at de engelske spejdere gjorde alt for at leve op til at være gode værter, og vi er glade for også ved lejrens slutning at kunne sige, at deres venlighed og hjælpsomhed lejren igennem var ganske enestående, og vi vil også gerne rose englænderne for det gode og dygtige forarbejde, som var med til at skabe en velgennemført jamboree.

For mere end to år siden begyndte englænderne deres forberedelser til jamboreen, og det er ikke småting af arbejder, der skulle planlægges og udføres. Også de engelske jernbaner mærkede jamboreen. De måtte således inden jamboreens åbning sende 69 særtog til Sutton Coldfield, og ved jamboreens afslutning måtte de i løbet af to dage sende ikke mindre end 83 særtog af sted. Hertil kommer, at jernbanerne under selve jamboreen måtte udsende ikke mindre end 176 særtog for at klare transportproblemet under de udflugter, som lejrdelegerne havde lejlighed til at deltage i.

Lady Baden-Powell underholder sig med DC for Grønland, Erik Dahl. I baggrunden Thorikild Glad og den ene lejrlege, Torben Stockholm Andersen.

Alligevel var der stor opmærksomhed om det danske kontingent. Foruden de korrekte og ensartede uniformer var det vel nok vor orkestertrop, 4. Copenhagen, der med sit 30-mands orkester samt lurblæserne vakte berettiget opsigt. Så meget, at vi kunne konkurrere med de skotske sækkepiber. Og det siger noget, navnlig hvor sækkepiberne er på »hjemmebane«. —

Åbningen foretoges af formanden for de engelske spejders korpsråd, hans kgl. højhed hertugen af Gloucester, der tidligere på dagen var landet på en golfbane, der lå lige ved arenaen, med en helikopter.

Desværre svigtede højtalerne, så kun et fåtal hørte hertugens ord til forsamlingen. Hertugen udtrykte sin glæde over at mødes med så mange udenlandske spejdere og pegede på den udvikling, der havde været i spejderarbejdet fra B.-P.'s

lejr på Brownsea Island i 1907 med 20 drenge til nu, hvor hver deltager i jamboreen repræsenterer mere end 200 spejdere fra alverdens spejderlande, der tilsammen tæller mere end 7 millioner.

Lad os sige tak til B.-P. på den måde, sagde hertugen, at vi i løbet af jamboreen vil lære hinanden at kende og blive venner med så mange spejdere fra andre lande som overhovedet muligt.

Dermed erklærede hertugen Jubilæumsjamboreen, Indaba og Rover Moot for åben. Stående i en land-rover kørte hertugen rundt mellem de mange spejdere, og kort efter var alle deltagerne på vej hjem til lejrene.

Lady Baden-Powell besøger danske lejre.

Allerede på lejrens anden dag meddelte Lady Baden-Powell, at

hun sammen med oberst Wilson ville besøge det danske hovedkvarter. Besøget blev først meddelt en halv time før det fandt sted. Det var altså af uofficielt karakter. Det var tydeligt, at både ladyen og oberst Wilson var glade over at mødes med de danske ledere. Det er stærke bånd, der knytter spejderbevægelsen i England og Danmark sammen.

Efter en hyggelig snak over en kop kaffe ønskede Lady Baden-Powell at besøge en af de danske lejre. Det blev Vogelenzang, der lå i nærheden. Her blev man meget overrasket over det pludselige og fornemme besøg. Da Wilson, som af mange er kendt som manden, der under krigen forestod alle faldskærmsnedkastninger over Danmark, og som indtil for et par år siden var leder af Gilwelltræningen i England, havde været et stykke tid på den danske lejrplads, bøjede han sig ned og samlede et stykke papir op. Det var intet mindre end en kompliment til den danske lejr, for enhver dygtig spejder véd, at man ikke begynder at lede efter papir, med mindre man er på en tip-top velholdt lejrplads.

FIN AUTOGRAFHØST

Lady Baden-Powell underholdt sig med mange spejdere og hilste på dem. Til sidst måtte hun trykke to ad gangen i hånden. Der blev også tid til at udtale sig til den danske radio, som netop var i lejren for at optage til en udsendelse om jamboreen. Lejrens skind blev naturligvis hentet frem for at få de fornemme autografer. Du ser Ladyen på forsiden af dette nummer prente sit navn. Også den danske lejr i sub-camp Moisson fik besøg af Lady B.-P. og Wilson sammen

Fra åbningsparaden får vi et glimt af franske, canadiske og finske spejdere.

med Thorkild Glad og Tage Kampmann, de to ledere af de to korps' jamboreehold.

Jo, selv om det officielt var U.S.A.'s dag, med stor opvisning i arenaen, hvor der bl. a. medvirkede deres orkester på 186 mand, heraf 8 med saxofoner, så fulgte vi det næsten som vor dag.

DRONNINGEBESØGET

Lørdag den 3. august blev et af jamboreens højdepunkter. Dronning Elizabeth havde sammen med prins Philip anmeldt deres besøg, så der var fra morgenstunden travlhed rundt om i lejren, for at den kunne præsentere sig så nydeligt som muligt for de kongelige gæster. Og det lykkedes.

Der var lagt et nøje program, som i tiden fra kl. 12,45 til kl. 18,15 førte de høje gæster rundt i hele lejren. Klokken 15 indtog dronning Elizabeth og prins Philip deres pladser i »royal box«, medens alle tribunerne rundt om arenaen var mere end fyldt af et forventningsfuldt publikum, som skulle overvære en indmarch af repræsentanter fra 84 forskellige lande, som jamboreen talte deltagere fra.

Hver nation havde lov til at stille et hold på 24 spejdere, og det blev et ganske imponerende skue at se disse mange hold marchere ind på arenaen og forbi den kongelige loge. Foran hvert hold var det pågældende lands flag samt et navneskilt, der fortalte, hvilket land, det var. Det danske hold på 24 spejdere var sammensat af 12 spejdere fra K.F.U.M.-spejderne og 12 fra vort korps.

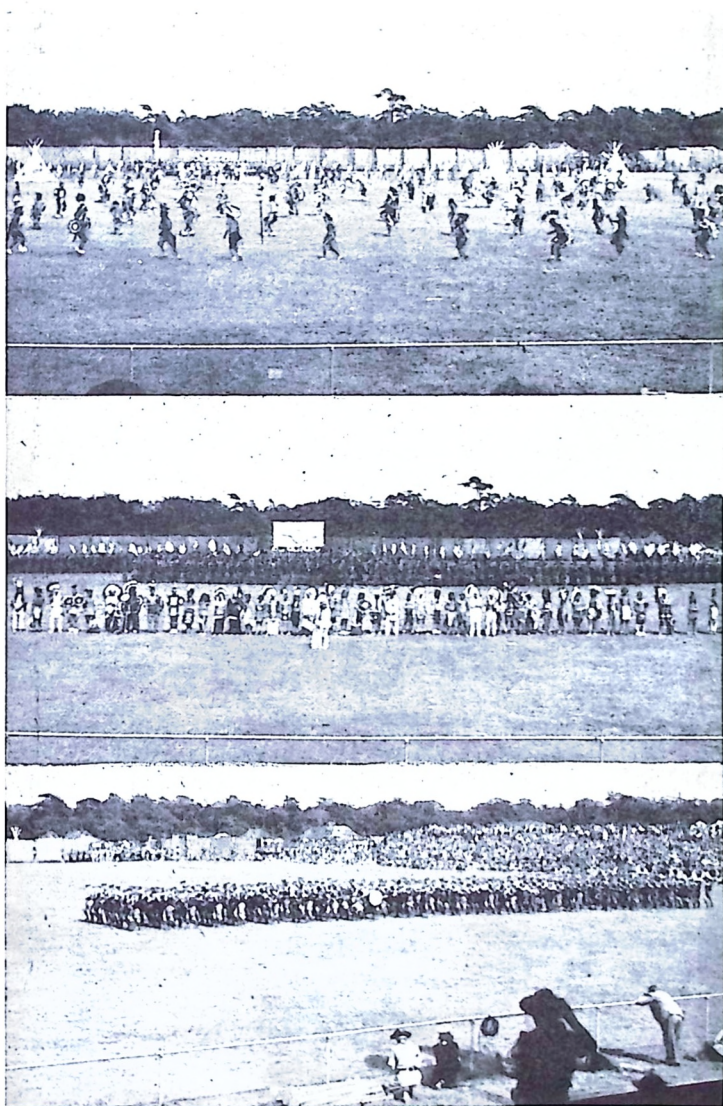
Da dette spraglede skue var forbi, påbegyndte de engelske luftspejdere deres opvisning, hvor højdepunktet var, at to svæveflyvere, som ved opvisningens begyndelse af to flyvemaskiner var blevet trukket hen over arenaen, nu landede på selve arenaen. Meget populær var også luftspejdernes opvisning med deres modelflyvere med motor. Disse larmende modelflyvere susede rundt i cirkler og sving, så det nok kunne få enhver rask spejder til at ønske sig sådan et vidunder til modelflyver.

I godt en times tid kørte dronning Elizabeth og prins Philip rundt

i lejren, stående op i en landrover. De blev overalt, hvor de kom frem, hilst af begejstrede spejdere fra hele verden, og da denne rundtur var slut, ventede alle de deltagende nationers jamboree-ledere og den yngste spejder fra hver nation på at hilse på dronningen og prins

Philip. For vort korps mødte holdets leder, Thorkild Glad, som havde Poul Jørgensen fra 3. Odense trop med. Poul var lige fyldt 14 år, hvilket betingede hans deltagelse.

De kongeliges sidste besøg gjaldt rovernes lejr i den nordlige del af Sutton Park.

Fra amerikanernes store opvisning på arenaen. — Overst dances indianerdans, derefter hele holdet inde på arenaen og nederst det 186 mands store orkester.

United Kingdoms kæmpeopvisning i arenaen.

Blandt de mange begivenheder, der foregik i arenaen, var den største og mest imponerende vel nok værtslandets opvisning. Her deltog mere end 3000 spejdere i et spil, der gennem 7 scener viste spejderbevægelsens historie lige fra Baden-Powells arbejde i Mafeking under belejringen, endvidere den første spejderlejr på Brownsea Island for 50 år siden og B.-P. som elev på Charterhouse.

Skoleelevens rolle udførtes af Baden-Powells dattersøn, som selv er medlem af Charterhouse trop, og den gennemgående rolle som B.-P. udførtes af lord Peter Baden-Powell.

Uvejrsnatten og den danske gymnastikopvisning.

Så snart jamboreeholdet var samlet på Gilwell Park, begyndte træningen under divisionschef Johan Magnussens ledelse. Alle deltagere skulle lære gymnastikprogrammet at kende, og selv om det var sammensat af øvelser, som enhver skoledreng kendte, så var det vanskeligt at få samarbejdet de mange deltagere, så opvisningen kunne gennemføres præcist.

Spændingen hos deltagerne forud for opvisningen var stor. Alle havde hørt om den store succes, gymnastikopvisningen havde været ved jamboreen i 1929, og nu skulle Johan Magnussen, som også

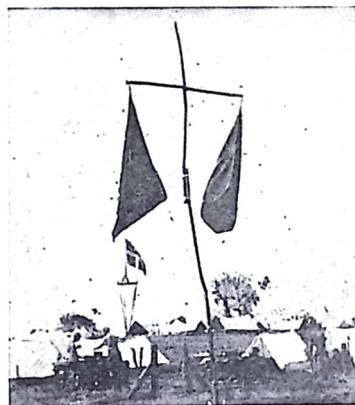
havde ledet opvisningen 1929, prøve at hale succes'en hjem igen. Ville det ske?

Man havde også hørt om, hvordan vejret i 1929 havde været regnfuldt, og der var ikke meget galt i, at det eneste tidspunkt, hvor det havde været tørvejr, havde været under den danske opvisning. Så det var forståeligt, at en spejder, der krævede ud af sin fugtige sovepose, den dag gymnastikopvisningen skulle finde sted, sagde: »Nu må Magnussen da være glad med det vejr!«

Det havde nemlig om natten været et ganske fantastisk tordenvejr, der over to timer sendte så meget

regn ned (måltes til omkring 100 mm), at teltgaderne ikke længere var teltgader, men rivende bække og floder. Det bevirkede, at alle lavtliggende områder meget hurtig

Fra den danske Vogelenzang lejr.

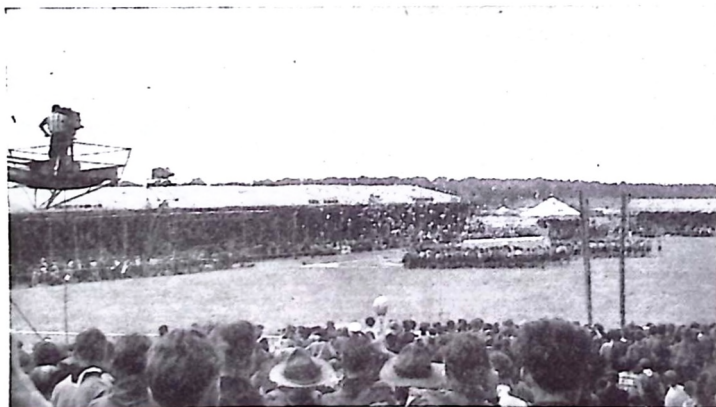
tigt sættes under vand, og i telte, der lå på skrån timer, løb vandet ind under teltunderlaget og fik teltene til nærmest at flyde. Selv om der mange steder blev gravet dybe render for at lede vandet væk, så var det gerne omsonst. Derfor måtte op mod en trediedel af det danske hold evakuere fra deres telte og søge hen til de store telte, samlingsteltene, fjernsynsteltene (der var 32 fjernsynsapparater fordelt over hele lejrområdet!) og vaskeladserne. Men det hele blev taget med godt humør, og næste morgen kunne man vende tilbage til teltene og begynde tørringen af det våde tøj og soveposer.

Også ved denne lejlighed viste englænderne deres omsorgsfuldhed. De samlede de våde soveposer sammen, mærkede dem og bragte dem til de nærmeste hospitaler, hvor soveposerne blev tørret. De, der ikke nåede at få deres sovepose igen til om aftenen, fik udleveret tørre tæpper. Mange steder blev der også serveret varm te om natten.

Men nu var uvejret ovre, formiddagens træningsprogram blev gennemført, og efter de engelske ulves og de østrigske spejders opvisning om eftermiddagen var det vor tur.

Medens speakeren annoncerer det danske program, entrer Johan Magnussen det fem meter høje tårn, hvorfra han med sit hvide flag med den røde spejderlilje — uden kommando — skal lede gymnastikholdet, der er på ca. 1000 spejdere.

Den store indmarch indledes med

Under de engelske luftspejders opvisning sendes hundredvis af balloner til vejrs. Bemærk fjernsynet til venstre på billedet.

Du, der har været i jamboree eller i andre lejre sammen med udlændinge, har du husket at skrive til de kammerater, du lovede brev?

lurbblæsning med de 4 lur. Det var de lur, som landbrugsorganisationerne havde skænket de to korps forud for jamboreen. Derefter marcherede orkestertroppen med sit 30-mands store orkester ind under smældende hornfanfarer i spidsen for 30 faner og de 1000 gymnaster, der kun var iført korte hvide bukser.

Opvisningen begyndte, at det viste sig hurtigt, at det gik godt. Alle lystrede kvikt og sikkert flagets bevægelser, og det imponerede gang på gang de 30.000 tilskuere, at denne gymnastikopvisning var mulig uden kommandoord. Derfor var det helt i orden, at klapsalverne gang på gang rullede mod de solbrunede drenge, der opmuntret af bifaldet overgik sig selv og de dristigste forventninger.

Da gymnastikken var forbi, styrtede de 1000 spejdere på et givet tegn under høje råb hen til Magnussens tårn. Pludselig var alle stille, og så lød der et taktfast tjckerlicker, der vel næsten nåede

Indgangen til suo-camp MOISSON.

ud til alle kroge af lejren, så imponerende var det i styrke.

Endelig dannede nogle af spejderne tre tårne på hver fem etager, symboliserende Københavns byvåben, og fra det midterste foldedes Dannebrog ud.

Sluttelig foldedes fanerne sammen, og hele holdet marcherede ud og kunne nu modtage rosende ord for deres indsats af de to spejderchefer — Ove Holm og Gunnar Mølgaard.

Vi var vært for 1200 gæster.

Danmarks dag var ikke overstået med gymnastikopvisningen. Hver eneste dansk spejder havde til om aftenen inviteret en udenlandsk kammerat til lejrål med te med kiks, påsmurt dansk smør og belagt med dansk ost. Så var der feststemning i de danske lejre. Man havde en vellykket gymnastikopvisning bag sig og kunne nu glæde sig til at bispise en udlænding med de gode danske landbrugsvarer. Det var de danske landbrugsorganisationer, der beredvilligt havde stillet smør og ost til rådighed. Ligesom gymnastikopvisningen blev og så denne bispising en stor succes. Og det selv om vi manglede

de forsvundne Mijami.

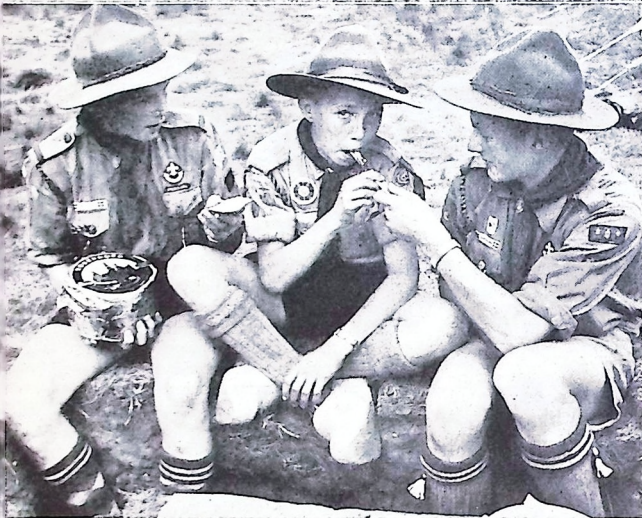
Sådan blev de døbt, de 50 kasser sodavand, som Tuborg vill skænke os til gæstebudet. For de kom nemlig ikke frem til os. Desværre. Men nu har vi forklaringen på deres udeblivelse. Det skyldes havnearbejderstrejken, og det har man fra Tuborgs side været meget ked af og har beklaget, at det forhindrede dem i at få sodavanden frem.

Beretningen fortsætter i næste nummer.

Skotte.

(Fra lejravisen: JUBILEE JOURNAL).

GLIMT FRA JAMBOREEN

Luftfotografiet viser den største del af lejren. I det nederste venstre hjørne ses det danske hovedkvarter (teltene i hesteskoform).

Til venstre: Tunnel-løb, vist af seks danske patruljer fra Vogelenzang, var i engelsk fjernsyn.

To danskere bispiser en hollænder med dansk rugbrød, smør og ost.

Himmelspjæt — som også var i engelsk fjernsyn.

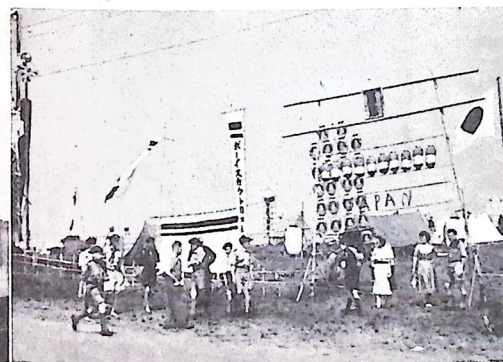
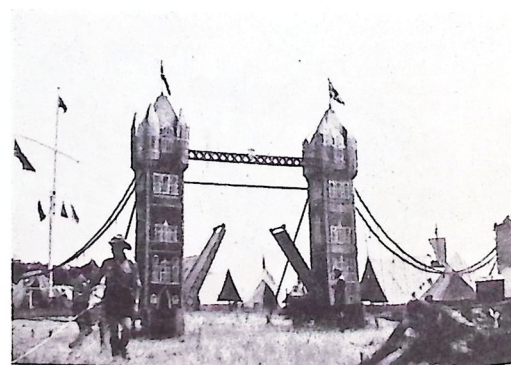
Nedenfor: To af lejrens mange portaler.

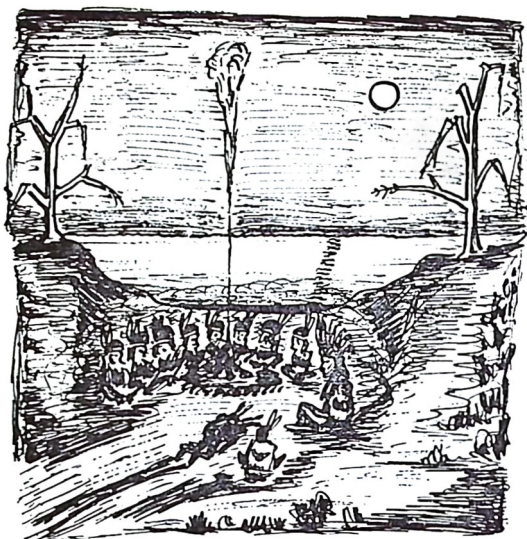
Til højre: Optagelse til dansk radio. To grøn-lændere, en canadisk eskimo og TF Poul Madsen, Holsteinsborg, taler om eskimoernes udrustning.

Der blev sunget aftenen igennem i Indaba-club.

I den danske roverlejr gøres klar til kransekagebagning!

Billederne yderst på venstre og højre side er taget af pressefotograf Jacob Maarbjerg, Politiken.

Ved den store lejrild, medens månen stod højt på himmelbuen, afkastede indianerne åget. I mange somre havde hvid mand tvunget rød mand til at bære hvid mands klædning, — nu skulle det være slut. Fra morgendagen ville rød mand atter bære rød mands dragt, — så talte Store Høvding, og som talt så gjort.

Da solen atter skinnede over de store skove og den øde prærie ved Sønderkov pr. Barritskov, samlede Store Høvding sine underhøvdinge om sig, — og over en kalabas kogende mathee vedtog stammerådet at afholde stammens årlige femkamp, en konkurrence, der viser Store Høvding hvilken kriger, der er den tapreste, modigste og dygtigste.

Tiden inden solen passerede sit højeste punkt blev anvendt til at fæstne skindstrimler på klædning, samtidig med at de sidste spor efter ussel hvid mand blev udslettet.

Efter måltidet, da skyggerne var ved at blive lange, kaldtes alle krigerne sammen ved hjælp af stammens Kudu-horn, og første del af den store fem-

Medens solen sank i havet, forberedte og fortærede alle stammens krigere stort måltid, hvorefter Store Høvding samlede sine krigere omkring det flammende bål.

Da solen atter skinnede på prærien, fortsatte stammen med den store femkamp. Den anden opgave, som skulle være færdig inden solen stod højest på himmelen, var at alle krigere skulle lave en pil af naturmaterialer. Store Høvding fandt mange smukke resultater; men døm selv Pilespidserne var selvbankede flinteflækker. Ved middagstid anbragte krigerne deres pile for fødderne af Store Høvding, der meddelte dem næste opgave i stor femkamp. Inden solen forsvandt i havet skulle hver kriger lave en indiansk krukke og i samme tidsrum (6½ time) måtte ingen af krigerne tale ord, — ingen lyd måtte høres fra deres strube. Hvis en kriger talte ord, kom frygtelig straf over ham. Først blev hans pil brændemærket, og dernæst huskede Store Høvding ham, thi krigere der tale ord, er ikke ligeså dygtige krigere som dem, der ikke tale ord. Stort fingersprog blev udviklet, — kun få brugte skrivende pind. At hvid mands proviantvogn (bager) midt under det hele kom farende, gjorde det ikke lettere for store og små krigere.

INDIANER lejren

MED 1. CHARLOTTENLUND TROP I INDIANERLEJR

kamp blev udkæmpet. Et nervepirrende cross-contry løb op og ned ad stejle klinter, ud i vandet, gennem stikkende tjørnekrat og gennem 10 fingre høje brændenælder, — og hele tiden måtte krigerne løbe om kap med solen. Der blev løbet, så blodet sprang frem under neglene på de ivrige krigere

Da solen sank, åndede alle krigerne lettet op og stor tale begyndte.

Stort måltid inden camp-fire bestod af helstegt præriehøne med ristede jordknolde. Store Høvding samlede derefter sine krigere ved brændende ild, og medens indianske sange og råb gjaldede op mod himmelen til de evige jagtmarker, svejsedes stammen sammen. Da stort lejrbaal var ved at slutte, meddelte Store Høvding, at den næstsidste opgave i femkamp var parat til alle krigerne. Nede på stranden kunne skarpe indianerøjne se blussende bål, der skiftevis blev dækket til og afdækket af stort tæppe. Hvid mands morse, sendt på indianervis.

Tiden var nu 1½ time fra midnat, og alle uindviede krigere blev sendt til wigwams med ordre til at sove

Midnat, da månen stod højest, medens uglens skrig lød fælest, kom en procession af gamle krigere ind på pladsen. Fæl og hæslig nynnen lød, medens raslen forkyndte at klapperslangen i bøffeltasken ventede sit bytte. Alle de uindviede krigere blev ført bort, og medens klapperslangen hvislede og uglens tudede, medens prærieulven hylede og de ældre krigere udstødte dødsskriget, fuldbyrdedes ceremonien.

Store Høvding med kudu-horn og tromme.

Der ættes ler.

nien, der gjorde unge krigere til rigtige medlemmer af stammen. Nogle kunne ikke overleve, — deres ben ligger endnu som føde for de vilde dyr og ulve i de store skove mod nord.

Solen var alt stået op ad vand, da krigerne vendte tilbage til wigwams, hvorfra høj snorken fik lov at lyde indtil 1 time før middag.

Tiden den dag gik med forskellige indianersysler. Der blev atter holdt råd over kogende kalabasser mathee. Rygtet lød, at den Hvide mand ville tvinge indianerne på krigsstien, men intet hændte, før ved

Lejrbålet. Pludselig, medens hele stammen sad og smånynede gamle strofer, stod 4 Hvide mænd iblandt os. De Hvide mænd førte mærkelige tale, der mandede ud i, at vi skulle rømme vor elskede prærie og drive vestpå. En opfordring, som Store Høvding kun kunne le af, med det resultat at Hvid mand tog fredstraktat frem, — rev den i stumper og stykker og smed resterne for fødderne af stammens ældste. En så foragtelig handling medførte øjeblikkelig, at Store Høvding tog fredspilen op af pilekoggeret, knækkede den midt over og smed stumperne for de Hvide udsendinge, og dermed var 8 års fred brudt. De Hvide mænd kom i fred, hvorfor de også fik lov at gå i fred, selvom hele stammen med glæde havde skalperet dem. Freden var brudt

De gamle krigsråb og sange blev atter taget frem, og stemningen blev mere og mere ophidset, da Store Høvding pludselig smed sig

6. GODTHAAB TROP I NORGE

I 1950 fik vi kontakt med Norges ældste trop, 1. Oslo, stiftet i 1910 af Chr. Dons, og i 1951 holdt vi den første frændelejr i Norge i Svartdal. Året efter var 1. Oslo med 6. Godthaab i Kongsøre, og vi aftalte da, at troppene skulle gentage frændelejrene i 1957 og 1958.

I de fem år har vi haft en god kontakt mellem troppene, og den 29. juni i år startede vi med 21 mand til Oslo om bord på den nye »Prinsesse Margrethe«.

Efter en hjertelig velkomst på kajen i Oslo blev vi indkvarteret hos de norske spejdere, og drog den 1. juli af sted sammen med dem, de var 45 mand fra 1. Oslo, til Nesby, 300 km oppe i Norge, hvor vi

på Bjørnelie sæter, 900 m. o. h., slog lejr for 10 dage.

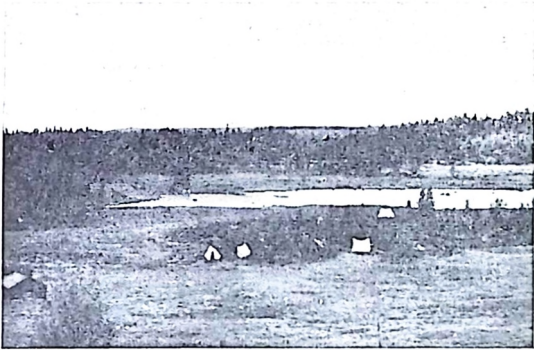
I sol og regn, i storm og stille, i steghede dage og iskolde nætter genoplivede et helt nyt hold spejdere de venskabsbånd, som har bundet troppene sammen gennem 7 år, og som har bevirket, at 14 veteraner fra de to første lejre deltog i denne lejr.

Dagene fløj af sted med fjeldvandring, fisketur, olympiader, fodboldkampe, lejrsvøm og lejrball med en særdeles god lejravis, kaldet Bjørnebrummet.

Lejren sluttede med en 45 km hike patruljevise til Vassfarret, og alt for hurtigt stod rejsen på ny hjemad efter to dages ophold i Oslo

igen, med besøg på Holmenkollen, Fram-museet, rådhuset o. m. a.

Med et på gensyn i Danmark i 1958 tog vi afsked med vore nye, men dog gamle venner, et stærkt indtryk rigere af norske spejderhjemets hjertelige gæstfrihed, Norges vældige natur og norske spejderes kammeratskab. Bjørn.

ned på jorden og gav sig til at kravle rundt om bålet, indtil han pludselig stivnede. Med sin kniv skar han rask to græstørv væk og gravede med hænderne, medens stammen i åndeløs spænding iagttog ham, krigstomohawken frem fra sit skjul 6 fingre nede. Krigsøksen blev anbragt på sin plads ved bålet, og snart efter sluttede Store Høvding lejrbålet og sendte alle unge krigere til wigwams for at søge hvile og samle kræfter. Kun stammens ældste og underhøvdingene blev oppe, og en gruppe på 6 indianere gik til kilden efter vand til lejren. Undervejs tilbage blev de overfaldet. Stammens ældste og underhøvdingene vedtog nu, at de ville holde vagt. Indtil midnatstimen var der fred, men da blev lejren stormet.

Mangt drabeligt slag blev den nat udkæmpet i de store skove mod nord mellem vore krigere og de Hvide mænd. Tabene var store på begge sider. Da derfor Store Høvding efter meget drabeligt slag, hvor de Hvide mænd led nederlag, tilbød disse fred i erkendelse af, at Hvid mand i det lange løb vil være stærkere end Rød mand, kom de Hvide mænd til Stor Lejrbålsplads, hvor hele stammen var forsamlet, og vedtog der (under hele stammens jubel) et ydmygende fredsforslag. Store Høvding kunne atter grave krigsøksen ned, og medens fredspiben vandrede, sank månen stille ned i det store hav, akkompagneret af 38 Charlottenlund indianeres vemodige sange.

Glentwana.

Ex. Store Høvding.

MED STRUER TROP GENNEM

Hardangervidda

Lørdag den 13. juli drog 21 spejdere fra Struer trop ud på sommerens store eventyr — turen til Hardangervidda i Vestnorge, en tur, der længe var set hen til med forventning og spænding. Gennem foråret var adskillige træningsture blevet gennemført, og vi stod godt rustede til den store færd.

Lørdag aften sejlede vi med »Peter Wessel« til Larvik, og vi havde en dejlig, rolig overfart. Søndag morgen mødte vi det første syn af Norge, den smukke indsejling til Larvik, og efter morgenmåltidet gik det videre med tog til Kongsberg, hvor vi slog vore telte op og besøgte de store sølvminer i Saggrenda.

Efter besøget gik vi tilbage til Kongsberg, og næste dag gik med at få repareret vor kærre, som allerede under transporten gennem Danmark var blevet ødelagt så meget på hjulene, at vi ikke fandt det tilrådeligt at drage i fjeldet med den. Vi fik fat i den rigtige mand, og næste dag var vi klar til den egentlige vandring. Først kørte vi med tog fra Kongsberg over Hønefoss og med Bergensbanen — et fantastisk baneanlæg, hvor den ene betagende udsigt efter den anden veksler afbrudt af flere hundrede meter lange tunneller. Efter mange timers rejse nåede vi endelig vort

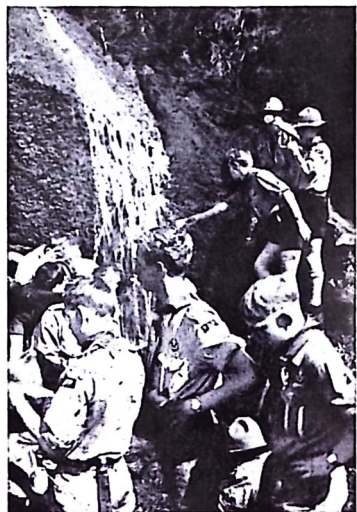
bestemmelsessted Haugastøl, en meget lille og ensomt beliggende station (stationen og 3 huse) midt på Bergensbanen. Her begyndte vor vandretur.

Haugastøl ligger ca. 1000 m over havet, så der var temmelig koldt, men vi fik hurtigt varmen, for resten af dagen gik det godt opad krogede fjeldveje, indtil vi om aftenen slog lejr på et meget ensomt sted i ca. 1200 m højde. Sneen lå lige udenfor vor teltdør, og vi morede os med skikonkurrence og sneboldkampe. Trods stedets ensomhed og det meget barske landskab, var der en egen smuk stemning over stedet. Milevidt kunne man se over fjeldene, små og store spær lå spredt her og der og sne i massevis.

Dagen efter gik det atter opad til hen på eftermiddagen, hvor det begyndte at gå nedad igen, og hen under aften nåede vi en dejlig plet ved en fossende elv, hvor vi slog lejr. Om aftenen var vi oppe på toppen af et fjeld, hvorfra vi nød en fantastisk smuk solnedgang, og hvor vi havde lejrball. I denne herlige natur i disse mægtige omgivelser slog det os gang på gang, hvor små og ubetydelige vi mennesker egentlig er, når alt kommer til alt.

Næste dag nåede vi Vøringsfoss, Norges største foss med et fald på 182 meter direkte ned. Det var et betagende syn, men endnu mere betagende var vor tur ned gennem Måbødalen, et enestående vej anlæg. Det tog os en hel eftermiddag at nå ned i bunden, og gang på gang måtte vi standse op for at nyde den pragtfulde natur. Flere steder langs vejen kunne vi se ned i et dyb på 7—800 meter.

Hen under aften fandt vi en dejlig lejrplads hos nogle flinke nordmænd, og om morgenen blev hele holdet inviteret ind for at overvære bagningen af de særprægede Hardangerkager. Bagningen foregik på primitiv måde i kælderen på en

Torsten slukkes.

stor jernplade under et godt bål af birketræ. Selve kagerne er ejendommelige, vi kan nærmest tænke os en kæmpepandekage, godt gennembagt og bøjet sammen på midten. Vi fik hver en kage, og den smagte os godt.

Vi var nu kommet ned i bunden til Måbødalen, og vejen gik langs den meget smukke Hardangerfjord til byen Eidfjord. Oppe på fjeldet var temperaturen efter vore forhold uholdelig, det var myggene derimod ikke. Vi havde det største besvær med at holde dem på afstand. Ustandselig jagede vi dem — eller de os — og trods vor til formålet medbragte myggebalsam, som vi hele tiden var indsmurt i, fik vi utallige myggestik. Hernede ved fjorden var der ikke så mange myg, derimod var der nok af varme — husk på terrænet og vor kærre, som vejede 450 kg!! Det var da også hårdt nok mange gange, men det er jo netop besværlighederne, der gør en tur til den helt rigtige tur.

Videre gik vor vandring langs Hardangerfjorden til den smukt beliggende lille by Ullensvang, hvor vi holdt hviledag, og hvorfra vi sejlede til byen Odda. Grunden til, at vi sejlede det sidste stykke af vejen var, at vablerne — trods ihærdig fortræning — var begyndt at melde sig.

Ude i fjeldene, borte fra civilisationen.

I Odda fandt vi en fin lejrplads, og næste dag var vi sammen med et par nordmænd på bjergbestigning. Vi begyndte i varme og endte i kulde. Men det var en enestående smuk oplevelse, og forøvrigt også en noget farefuld tur, idet vi mange steder på fjeldet måtte hage os i græs og lignende for at få ordentlig fat. Utallige var de smukke blomster, der groede på fjeldet, og fantastisk var det at se fra toppen ved isbrænen.

Imidlertid er det jo altid sådan, at dagene flyver afsted, når man er ude på tur. Vi skulle se at komme hjemad, og dagen efter gik det pr. bus fra Odda til dalen, en tur der vil huskes af de fleste, da næsten alle mand blev køresyge. Aldrig har så mange drenge været så stille og rolige som på denne køretur!

Henunder aften nåede vi dalen, og hernede slog vi lejr på en skøn plads lige ved søen. Godt trætte krøb vi i soveposerne, og næste dag bragte os atter en stor oplevelse — sejlturen fra dalen gennem søerne og Bandakkanalen til Skien. Interessant var det at se de mange sluser, gennem hvilke skibet blev sænket adskillige meter ned, medens fossen buldrede ned ved siden af.

Landskabet var også anderledes end det, vi var kommet fra. Dette var Telemarken med skovklædte fjelde, og disse fjelde var små ved siden de de, der havde omgivet os de sidste 10 dage.

Norgesturen 1957 var slut. I 12 dage havde vi sammen oplevet det smukke Norge, i 12 dage havde vi bogstaveligt kæmpet os frem ad stejle og brogede fjeldveje og følt sammenholdet og kammeratskabet vokse fra dag til dag.

Vi havde set det ødeste øde og det smukkeste smukke landskab, vi havde sovet på fjeld, hvor fjeldet prikkede os i ryggen, og hvor myggene holdt os vågne, men vi har også fået minder med os hjem, minder om en god tur, holdt i den rette spejderånd, minder, som vi ikke vil undvære for alt.

Norgesturen 1957 er slut — men den vil aldrig glemmes.

Henning.

Et par af de modtagne sommerlejrberetninger må desværre vente til næste nr.

1. ABSALON TROP (H. K. D.)

har været i indianerlejr

Troppen, der sidste år havde jamboret i Norge sammen med sine udenlandske frændetroppe, holdt i år kombineret vandre- og standlejr i Vestjylland, i Husby klitplantage syd for Nisum fjord, ca. 3½ km fra Vesterhavet.

Vi startede lørdag den 22. juni om aftenen fra Københavns hovedbanegård og ankom meget tidligt søndag morgen til Holstebro, hvorfra patruljerne »vandrede« mod Husby klitplantage, der ligger ca. 35 km vest for Holstebro. Dertil havde de 3½ dag, så de havde tid til at se sig lidt om på egnen; patruljerne fik opgivet hver sin rute for at få så meget patruljeliv som muligt ud af det.

Onsdag den 26. juni kl. 11 ankom patruljerne til lejren. Umiddelbart efter ankomsten åbnedes lejren med en parade ved en kombineret flag- og signalmast, lejrledelsen forinden havde rejst, hvorefter patruljerne fik anvist deres lejrpladser. De følgende par dage gik med indretning af lejrpladserne, 4 små »stammepoplads«, grupperet 2 og 2 på hver side af »overhøvdingenes« »wigwam«er.

Gennem hele lejrperioden løb en patrulje- eller »stamme«-konkurrence, idet der hver dag bedømtes

telt- og lejrorden. Hver mand havde sin tildelt hjemmelavede indianerdragt med i lejren — den gik vi med, når det ellers var varmt nok til det, for en del af dem krævede nogen overkrop, og der var — så tidligt på sommeren vi var der — temmelig koldt, når det blæste — og det gør det næsten altid i Vestjylland!

Det helt store indianershow opførte vi som indledning til den årlige Olympiade, af indianermæssige grunde i år kaldt »den store dyst«. Efter anlæggelsen af krigsmaling i et orgie af farver (vandfarve) gik vi i et hujende optog til lejrpladspladsen, hvor hver »stamme« skænkede gaver til »den store høvding« (»skalpe«, kartoffelstykker m. m.), der til gengæld nedbad »den store ånd«s velsignelse over dysten. Efter ceremonien gik vi i gang med selve sporten, der bestod af følgende discipliner: kuglestød, bueskydning, håndbold, højde- og længdespring samt tøvtrækning, og der opnåedes pæne resultater.

En dag tog vi en tur pr. lastvogn til fiskerbyen Torsminde, hvor vi besøgte sluseværket og var heldige at overvære en fiskeauktion og bagefter fik overtalt en fiskeskipper (Læs videre side 119).

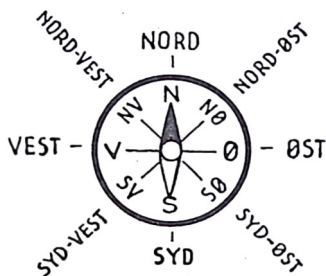
Kan du orientere dig?

*Solen og kompasset
hjælper dig*

Til anden stjerneprøven skal du kende verdenshjørnerne efter solen kl. 6, 9, 12, 15 og 18 og efter kompas.

Du véd, at vi har fire hovedretninger: nord, syd, øst og vest, som på kompasskiven forkortes til: N, S, Ø og V. Kompasnålen viser dig, hvor nord er. Som regel er kompasnåleens nordspids malet sort eller rød, eller måske belagt med selvløsende stof, og den peger altså altid mod nord. Så når du drejer kompasset således, at nåleens nordspids dækker N-stregen på kompasskiven, står kompasskiven i rigtig retning, og du kan aflæse alle retninger.

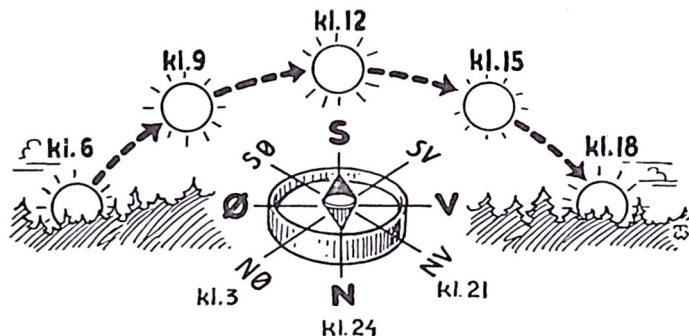
Hvis du har vanskeligt ved at huske retningerne, så kan denne

huskeregel sikkert hjælpe dig: Står du med næsen mod nord, har du syd bag dig, øst på din højre hånd og vest på din venstre hånd. (Nord = næsen, øst = højre og vest = venstre).

Mellem de fire hovedretninger findes nord-øst, syd-øst, syd-vest og nord-vest. Det er ikke på alle kompasser disse retninger er afsat, men de ligger altså midt mellem hovedretningerne.

Har du ikke et kompas, kan du

Graabrør, BF Bent Hansen,
Virum flok.

Tjo, BF Knud Christoffersen
1. Østerbro flok.

finde himmelretningerne nogenlunde rigtigt ved hjælp af solens stilling på himlen. Vi siger, at solen stiger op i øst, og det passer stort set, idet der er en lille forskel efter årstiden. Er solen stået op kl. 6, så er den kl. 9 om formiddagen i syd-øst, kl. 12 i retningen stik syd, kl. 15 er den i syd-vest, og kl. 18 i vest, og skulle solen være oppe efter kl. 21, vil den kl. 21 være lige i nord-vest.

30 km vandring.

9 ulveunger fra Holger Danske flok, Frederiksberg division, har vel gennemført en 30 km vandring.

BANDEN PÅ EVENTYR

Ulvfortælling
af ANNESOFIE HERMANN

Tegning: Thora Lund

Op nu tog begivenhederne fart, skrænten, som næsten var en klint med stejle stykker, hvor den brune ler stod nøgen og grinende, og ellers bestod af knolde med stridt græs og enkelte store sten — eggede sig ganske bestemt ikke til at løbe nedad, så inden man havde set sig for, trillede 6 ulveunger ned mod stranden, mens sten og grus og klumper ler rullede med. Midtvejs nede var der en stor, flad afsats, der standsede dem i skredet, og der væltede de bogstavelig talt ned i hovedet på to mænd, som de slet ikke havde set deroppe fra, og som var i færd med at dække et stort hul med græstørv.

Den ene af disse mænd bandede sådan, at Leif helt glemte, hvor slemt han havde slået sin ene skulder, — her var virkelig en fornyelse! »Det må De altså meget undskylde!« sagde den altid høflige Morten, og han rejste sig med et

ansigt, der var væk i snavs, og han tog sin ulvekasket af, for han kunne aldrig lære, at man gør honnør og ikke tager hatten af, når man er i uniform.

Der opstod en voldsom diskussion mellem de to gravende mænd og han ude i båden. Mens Harald tog sig af Jens, der var den, der havde slået sig værst på nedturen og skrabet det ene ben grimt, hørte han med et halvt øre, hvordan skænderiet tog til. Det syntes som om, de to ville springe i båden og ro med den gamle et eller andet sted hen. Del gamle ville derimod have, de skulle tage et eller andet med sig, som syntes at være i hullet, de havde været ved at dække med græstørv, og så iøvrigt »følge planen«.

Harald var ligeglads, om de gjorde det ene eller det andet, og undrede sig over, at voksne mennesker kunne blive så ophidsede i det hele taget. Den ene af de gravende stod også hele tiden og skulede til drenge og mumlede, at de skulle have »et livfuld hug«. Det lød ikke særlig hyggeligt, men værre var det alligevel, selvom noget inde i én var bange for disse vrede mænd, at her sad Jens, som ellers aldrig plejede at give sig for noget, og snøftede, fordi det gjorde så ondt i hans ben; og ganske vist var de kommet ud til kysten nu — men man kunne ikke se, hvor man var, og måske var der mile til det nærmeste hus, stranden var ikke nem at færdes ad her, hvor skrænten gik omtrent lige ned, og strandbredden kun var smal og stenet — hvordan skulle de transportere Jens? Ingen kunne jo vide, om han havde brækket noget i sit ben. Harald samlede alt sit mod og råbte ud til den mand i båden, som syntes trods alt at være den rareste: »Undskyld, men vil De ikke godt tage Jens med Dem derhen, hvor De bor, for han har måske brækket sit ben, og vil De så ikke godt være rar at fortælle os andre, hvordan vi kommer til en vej, der fører til Snusted?«

Den gamle så længe på ham. »Hvor er jeres fører?« spurgte han pludselig. Harald fortalte, hvordan de var gået alene i skoven, og hvordan de var blevet væk. »Har I aldrig været her før?« spurgte han. Nej, det havde de jo ikke. Hvor boede de til daglig? Ja, det boede jo i Lilleby, 3 mil væk fra skoven her. Den vrede mand på afsatsen

mumlede stadig noget om, at den slags uvorne unger, som strejfede om i skovene og gjorde ordentlige folk bange, var ikke bedre værd, end at man lod dem i stikken, man skulle give dem, som han havde sagt, et livfuld hug, og så kunne de iøvrigt for ham rave rundt i skoven, som de ville. Den gamle mand i båden tænkte sig om længe. Så sagde han til de to mænd med spaderne: »Vi gør, som vi hele tiden har sagt. Disse drenge forstår alligevel ikke et ord af det hele. Jeg tager dem med mig og sætter dem af nede ved Skovløbervejen, så har de kun en kilometer til stationen. Kom så drenge. Kan I selv klare ham med benet, ellers« Jo, Jens med benet kunne heldigvis klare sig selv, det var ikke bræk-

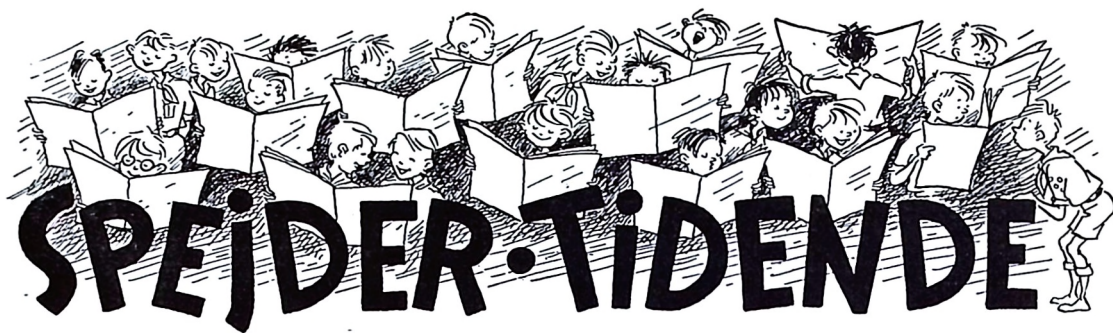
ket, huden var skrabet af fra knæ til ankel, og snavset, som det var med ler og grus, så det ækelt ud, men der var ingen indvendig skade, og han humpede ved Haralds hjælp ned til stranden og kom ud i båden.

Den gamle råbte en sidste besked til de to på skrænten, og de svarede et eller andet, som ikke var til at forstå, — og så gik turen endelig hjemad. Ude i forstavnen sad Kimbal O'Hara og tænkte fortryllet på, at nu var de fanget af en sørøver.

I bunden af skibet så man det røvede gods i kasser og tønders. Skipperen havde ganske vist ikke træben eller klap for øjet — men det kunne han få ved senere træfninger ved skatteøer.

(fortsættes i næste nr.)

SPEJDERNYT FRA NÆR OG FJERN

MINDEORD

OVER

Finn Wium Andersen

For os herhjemme var det næsten ikke til at fatte rigtigheden i det sørgelige budskab om, at Finn Wium Andersen var omkommet på vej til verdensjamboreen, og den forfærdelige ulykke gjorde det dybeste indtryk på alle spejdere og ulve i Sct. Jørgen's trop og flokke.

Finn var så absolut en dreng, vi slet ikke kunne undvære; han var et eksempel til efterfølgelse for samtlige drenge, først og fremmest en god kammerat, vågen, redelig og med et aldrig svigtende humør, som gav sig udtryk i et strålende smil — man kunne simpelthen ikke undgå at lægge mærke til netop den dreng.

Finn havde glædet sig så meget til at komme med til jamboreen og havde det sidste halve år efter skoletid arbejdet for at kunne samle penge til den tur, som endte så tragisk.

Når vi bad Finn om at udføre en ting for os, var han altid parat; spejdernes motto var for ham noget ganske naturligt — Finn var altid »beredt«.

Mindet om den gode kammerat vil blive holdt i ære i årene fremover.

Holstebro, i august 1957.

Ole Bjørndal, tropsfører.

Sct. Jørgen's trop og flokke.

Helga Mikkelsen.

Rådsmedlem.

1. LANGESØ TROPS SOMMER-LEJR 1957

Vasa Scoutkår, Göteborg havde inviteret »Skovens Sønner« til en stenalderlejr på øen Mjörn fra 1.—10. juli. Vi startede allerede den 28. juni på den eventyrlige færd, 15 mand stærk.

Den 1. juli kørte med 22 svenske scouter i en vældig bus nordpå (ca. 60 km) og nåede herregården »Sundsby« på Mjörn under et vældigt tordenvejr med styrtregn. En halv time senere skinnede solen over en lejrplads, så ejendommelig og pragtfuld, som man kan ønske sig: herlige ege-, bøge- og fyrretræer mellem vældige klippeblokke. På disse terrasseformede, brede klippehylder blev de 6 patruljers telte anbragt, med god afstand imellem. Det var ikke helt let, ja vore »Egern« måtte flytte 4 gange, inden de kunne få teltet til at stå — engang flygtede de endda for en hugorm, der tittede frem fra kratet!

Så gik dagene i stenalderlejren

Havmændene fra Bernstorff divisionen frembragte denne solide **TOBOGGAN** under landskovmandsturneringen.

med megen afveksling: Konkurrencer i knobbinding til fuldkommenhed, livlinekast, skattejagt, orienteringsløb, badeture og bueskydning, som vi lærte svenskerne.

Den bedste dag var uden tvivl »Stenalderdagen« på Håstholmen, hvor både patruljerne og førerholdet var på hike med primitiv madlavning. »C.O.« tændte vort bål med ildbør — på 2 min. flammede det op. Jørgen slog ialt 2 hugorme ihjel med sin stengøse, »Thorshammeren«.

Godsejeren, kaptajn de Laval, en yngling på 70, der sprang som en gemse opad klipperne, foran alle gutterne, viste os nogle af øens seværdigheder: »Solklinten«, 107 meter over havet (sikkert benyttet til soldyrkelse af oldtidsfolket), med udsigt over de 1.000 øer og sunde — og »Bergkungens Hal«, en vældig stengrotte, som sikkert har været bopæl for stenalderfolket. Der findes mange oldtidsminder på øerne, både sten- og bronzealdergravhøje. — Og så de lejrbaal, vi holdt, helt oppe på øens østlige top, vidtskuende over land og sø, i solnedgang eller måneskin, glitrende over vandet!

Vi sluttede altid vore lejrbaal med at danne kæde og fælles-scoutsangen:

»Ja, vi er danske spejdere.«

»Vi äro svenska Scouter, vi.«

Ja, det var en overordentlig oplevelsesrig sommerlejr. Vi har sluttet venskaber, der har beriget os. Det er jo det bedste ved en spejderudenlandsfærd, at man skaber forbindelse mellem folkene — i B.-P.'s ånd.

Gricka.

1. ABSALONS SOMMERLEJR (fortsat fra side 115)

til at tage os en tur med hans kut-
ter rundt i Nissum fjord; senere
lånte vi et par robåde og plaskede
lidt rundt for os selv, og vi sluttede
dagen med forevisning af rednings-
stationen, hvor vi fik et lille ind-
blik i de vanskeligheder, det dan-
ske redningsvæsen ved Vestkysten
må arbejde under.

En alsidig degn ved Husby gamle
kirke, samtidig lærer ved landets
vistnok sidste stråtekte landsby-
skole og amatør-arkæolog, fortalte
fængslende om sin udgravning af
en oldtidsboplads få meter fra vor
lejr og indviede os i sine teorier
om stedets ældste historie, støttet
på de interessante fund og hvad
jordlagene kunne fortælle.

En af de sidste aftener skulle vi
have gæstelejr-bål, hvortil vi indbød
ved bl. a. at gå gennem Husby med
vort signalhornsorter og lands-
knægtstrømmer.

Det blev et vellykket gæstelejr-
bål, som sluttede med, at vi tog en
glød ud af bålet, medens vor råds-
formand, der var med i lejren, flet-
tede nogle ord om ildens betydning
for mennesket gennem tiderne, og
for spejderne især, sammen med en
tak til gæsterne for venlighed og
interesse for vor lejr.

Vi regner med til næste år at
skulle have jamborette ved Rhinen
sammen med vore udenlandske
kammerater, og da vil den af bålet
udtagne lille pind brænde ud i det
første lejr-bål.

R. & C.

Lykkelotteriet

HAR DU GJORT DIN GOOD-TURN!

★

Ellers kan det endnu nås.
For hver lodseddle, du sæl-
ger, er du med til at hjælpe
syge børn, og det gør enhver
ulveunge og spejder med
glæde.

Når du har solgt 10 lod-
sedler, er du med i lodtræk-
ningen om 20 skitursejser til
Norge for spejdernes ved-
kommende og 20 gavekort à
100 kr. for ulvenes vedkom-
mende.

Husk: Raske børn hjælper
syge børn.

DUE DAVDE TIL ÆRES-SIDEN

VÆBBERE

Oberst Læssøes trop
PF Verner Petersen
PA Palle Kragh
Bjarne V. Jørgensen
Kåre Kragh
Jacob Frandsen

7. Århus trop
PF Knud N. Christensen
PA Ole Mikkelsen

3. Charlottenlund trop
Ole Tang
PA Age Hirth
Lennart Ricard

PA Per Pontoppidan-
Sørensen

Sten Falling Hansen
Fursø trop
PA Jan Helbo

PA Mogens Jarlholm
PA Søren Wamberg
PA Erik Kragh

1. Ryom trop
PF Preben Nielsen
PA Holch Klemmensen

Kudu-trop
PF Jan Geertsen
PF Per Stripp

Klintekongens trop
PF Henning Jensen

VANDRINGER

100 km
Falkenes trop
PF Arne Madsen
PA Freddy Pedersen
Finn Mortensen

60 km
Falkenes trop
PA Freddy Pedersen
Finn Mortensen
Kurt Mortensen

Benny Mortensen

RIDDERE

9. Odense trop
PF Bo Backhausen

5. By
Sture Lindgren

3. Charlottenlund trop
PF Finn B. Larsen
PF Eyvind Stürup

Oberst Læssøes trop
PF Bjarne Jessen Hansen
PF Peter Nicolaisen

PF Søren Bo Nielsen
PF Torben Brødsgaard
Klintekongens trop
PF Ove Petersen

1. KL. SPEJDERE

Oberst Læssøes trop
PF Bjarne Jessen Hansen
PF Verner Petersen
PF Peter Nicolaisen
PF Søren Bo Nielsen
PF Torben Brødsgaard

7. Århus trop
PF Niels H. Sørensen
PF Henrik Dybbroe

3. Charlottenlund trop
Torben Gertz
PA Age Hirth
PF Finn B. Larsen

PF Eyvind Stürup
Fursø trop
PA Mogens Jarlholm

5. By
Sture Lindgren

9. Odense trop
PF Bo Backhausen

1. Langesø trop
PA Carsten Møller

LDIBOR

1. Langesø trop
Carl Oscar Svendsen

Kære spejderkammerater!

Må vi spejdere fra 14. Odense
trop sende alle vore kammerater
landet over en hjertelig spejder-
hilsen.

Undrer det jer, hvorfor nu netop
14. Odense gør det, er det fordi, der
knytter sig noget særligt til vores
trop. Vi bevæger os knapt så frit,
som I andre. Nogle af os går dår-
ligt, enkelte kan slet ikke gå, og
der kan være andre årsager til, at
vi er lidt handicappede sammen-
lignet med jer.

For godt et år
siden fik roverne
i Ravneklanen os
samlet i en trop,
som nu hedder
14. Odense trop,
Ravnetroppen.

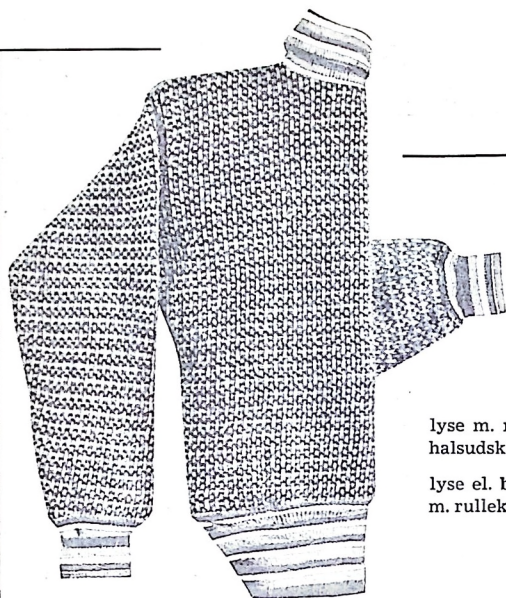
Vi har sorte
tørklæder og nav-
nebånd ligesom
roverne. I løbet
af det år, der er
gået, har vi fået
taget vores spej-
derprøve, aflagt
spejderløftet og
fået korpsmær-
ket, og fornylig
har vi fået vores

første års stjerne. Nu efter som-
merferien skal vi til at gøre noget
ved 2. kl. prøven. Vi indsender et
billede taget fra vor divisionstur-
nering. Vi er ikke kommet med
allesammen, for vi er da 11 ialt i
troppen.

Nu efter ferien håber vi at blive
nogle flere, så vi kan komme op
på 3 patruljer.

Med spejderhilsen

14. Odense trop, Ravnetroppen.

Konfirmationsgaver

Baden-Powell: I LIVETS SKOLE, spændende som en roman. 300 sider og 115 tegn. af B.-P. smukt indbundet	9,75
Bogen om Baden-Powell	6,50
Bogen om Lady Baden-Powell ..	7,50
Slipsholder med emblem	3,85
Manchetknapper med emblem ..	5,85
Nøglering med emblem 3,85 - 5,25	
Bogstøtte med emblem	10,00

Spejder-telegrammer

0,50 - 1,50

Rol. Philipps: Spejderloven ..	1,50
indbundet	3,00

NORSKE „ISLÆNDERE“

køber du med fordel i Depotet

	størr.	8	10	12	14	16 år	voksne
lyse m. rund halsudskær.	28,50	32,00	35,50	39,00	42,50	46,50	54,50
lyse el. blå m. rullekrave	36,00	38,50	41,00	43,50	46,00	48,50	55,50

VARME BUKSER

	størr.	62	64	66	68	70	72	74
Fløjsbukser — alle med 6 mdr.s garanti								
korte blå	14,00	15,00	16,00	17,00	18,00	19,00	20,00	
korte drap		22,00	23,00	24,00	25,00			
Wilson		34,50	36,00	37,50	39,00			

Holmens bukser — korte med foer

	størr.	62	64	66	68	70	72	74
	24,50	25,50	26,50	27,50	28,50	29,50	30,50	

KNICKERS (med foer)

	størr.	62	64	66	68	70	72	74
Holmens ..	31,00	32,00	33,00	34,00	35,00	36,00	37,00	
Fløjl				28,50	28,50	32,50	32,50	
Khaki				53,00	54,50	56,00	57,50	
Wilson								

PRØV FØRST I DEPOTET

— OGSA MED SKOLESKO — SPEJDESKO

Det Danske Spejderkorps Depot

NØRRE FARIMAGSGADE 39, København K, telf. Palæ 4526

Odense: Klostervej 19, telf. 12.418

Aalborg: Kong Hansgade 1, telf. 8370

Århus: Frederiksgade 69, telf. 3 36 13

Depotet er korpsets egen forretning og giver bonus til korpsets afdelinger.

Spejdernes Magasin
Red.: Kommuneråder
J. B. Skotte Hansen
Tobaksvejen 33, Søborg

Spejdersport
Red.: Adjunkt Svend Ranvig
Kongebrovej 28, Sørb

Korpskontor:
Frydendalsvej 32, København
Telefon VE 3668
Kontortid: 8-16, lørdag 8-12

Bege blades ekspedition:
Korpskontoret